

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobkyně: **T. T. H.**, narozena X
státní příslušnost V. s. r.
bytem X
zastoupena advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 3. 2019, č. j. CPR-17140-4/ČJ-2018-930310-V248,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 10. 4. 2019 žalobkyně napadá rozhodnutí žalované ze dne 28. 3. 2019, č. j. CPR-17140-4/ČJ-2018-930310-V248 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 4. 2018, č. j. KRPS-404530-50/ČJ-2015-010022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovená doba, po kterou nelze cizinci umožnit

vstup na území států Evropské unie, v délce 3 let.

2. Žalovaná napadené rozhodnutí odůvodnila tím, že žalobkyně nejméně ode dne 30. 5. 2014 do 1. 12. 2015 pobývala na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyla oprávněna, nebo bez platného oprávnění k pobytu, a opakovaně porušila právní předpis.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

3. Žalobkyně namítala, že správní orgán I. stupně stanovil netransparentním způsobem dobu stanovenou k vycestování a žalobkyni tak nebylo zřejmé, kdy měla uvedenou povinnost splnit. Doba k vycestování byla vázána na právní moc prvostupňového rozhodnutí, která nastává doručením napadeného rozhodnutí, čímž je podle žalobkyně zřejmé, že doba k vycestování uplyne v době projednávání žaloby proti napadenému rozhodnutí, přičemž podle žalobkyně má podání žaloby odkladný účinek, avšak nabytí právní moci se přiznání odkladného účinku žádným způsobem nedotýká. Stanovením doby k vycestování v souvztažnosti k okamžiku nabytí právní moci je tak žalobkyně vystavena právní nejistotě.
4. Dále žalobkyně namítala, že správní řízení bylo zahájeno v roce 2015, a přestože měl správní orgán vydat rozhodnutí do 7 dní, bylo napadené rozhodnutí vydáno až po čtyřech letech, přičemž správní orgány neprováděly dokazování opakovaně. Žalobkyně namítala, že správní orgány nemohly řádně, zákonně a aktuálně zhodnotit dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.
5. V předposledním žalobním bodě žalobkyně namítala nezákonnost důkazů provedených bez přítomnosti zástupce žalobkyně, čímž jsou vyloučeny z užití jako důkazní prostředky.
6. Na závěr pak žalobkyně rozporovala stanovení tříleté doby, po kterou nesmí vstoupit na území České republiky. Podle žalobkyně není ani z napadeného rozhodnutí ani z prvostupňového rozhodnutí zřejmé, jak správní orgány dospěly k závěru, že je stanovená doba přiměřená. Žalobkyně považuje napadenou část rozhodnutí za nepřezkoumatelnou, protože neobsahuje veškeré náležitosti rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu.
7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že trvá na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí, s uplatněnými žalobními námitkami se neztotožnila a navrhla, aby byla žaloba zamítnuta.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána ve lhůtě dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
9. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
10. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně i žalovaná sdělily soudu na základě výzvy, že souhlasí s rozhodnutím bez jednání.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

11. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 1. 12. 2015 byla žalobkyně kontrolována hlídkou policie O. K. H. na adrese X. Při kontrole předložila žalobkyně cestovní doklad, ve kterém měla vylepeny výjezdní příkazy s platností od 5. 11. 2013 do 8. 11. 2013 a do 14. 12. 2013. Dále měla v cestovním dokladu poznámku o vydaném rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 8. 11. 2013. Biometrickou kartu neměla.
12. Na základě uvedeného bylo se žalobkyní dne 1. 12. 2015 zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Tentýž den proběhl s žalobkyní výslech. V průběhu výslechu uvedla, že do České republiky přicestovala v roce 2008 a disponovala povolením k dlouhodobému pobytu. V roce 2013 neobdržela potřebné dokumenty z ministerstva vnitra a nebyl jí proto prodloužen dlouhodobý pobyt. Žalobkyně měla za to, že jí nebylo rozhodnutí o správním vyhoštění v roce 2013 doručeno, a proto o něm ještě nebylo rozhodnuto. Dále uvedla, že žije se svým druhem M. A. ve společné domácnosti na adrese X. Otec dítěte, které se žalobkyni v České republice narodilo v roce 2015, odcestoval zpět do Vietnamu a žalobkyně podala žádost o rozvod, neboť otec dítěte nejeví o dítě zájem. Žalobkyně uvedla, že by chtěla v České republice zůstat se svým druhem. Téhož dne převzala žalobkyně vyrozumění o tom, že není možné vydat rozhodnutí o správním vyhoštění ve lhůtě 7 dní.
13. Ze správního spisu dále vyplývá, že správní orgán I. stupně vykonal tři kontroly za účelem prověření pobytu žalobkyně. První kontrola se uskutečnila dne 30. 1. 2016 a žalobkyně byla zastižena na adrese X. Tentýž den proběhla kontrola nemovitosti i na adrese X, kde správní orgán I. stupně zjistil, že se na uvedené adrese nachází neobydlený třípatrový dům. Druhá kontrola proběhla dne 2. 8. 2016, žalobkyně byla opět zastižena na adrese X. Na adrese X byl zjištěn totožný stav, jako při předchozí kontrole. Tentýž den provedl správní orgán I. stupně kontrolu i na adrese X, kterou měla žalobkyně evidovanou v evidenci CIS. Byla zde zastižena pronajímatelka, která správnímu orgánu I. stupně uvedla, že si nemovitost pronajal pan A., ale nájem zaplatil pouze dvakrát, fakticky v dané nemovitosti nebydlel. Poslední kontrola se uskutečnila dne 21. 9. 2016 a žalobkyně byla opět zastižena na adrese X.
14. V souvislosti s nemovitostí na adrese X obdržel správní orgán I. stupně informaci od města Ř., jakožto vlastníka nemovitosti, že se v dané nemovitosti fakticky nezdržují žádní občané ani obyvatelé České republiky. Pan M. A. má v dané nemovitosti pouze hlášený trvalý pobyt, ale fakticky se tam nezdržuje, zároveň není znám jeho skutečný pobyt ani doručovací adresa.
15. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobkyně do země původu si správní orgán I. stupně vyžádal od Ministerstva vnitra závazné stanovisko ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců, ze kterého plyne, že vycestování je možné.
16. Dne 11. 8. 2017 bylo žalobkyni doručeno vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a o možnosti vyjádřit se k těmto podkladům.
17. Dne 30. 8. 2017 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno oznámení o převzetí právního zastoupení žalobkyně advokátem, který žalobkyni zastupuje i v soudním řízení.
18. Správní orgán I. stupně vydal dne 23. 4. 2018 prvostupňové rozhodnutí, kterým žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců uložil správní vyhoštění a dobu, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území

členských států Evropské unie, stanovil v délce tří let. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil dobu k vycestování z území České republiky do 60 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Správní orgán v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí mimo jiné uvedl, že žalobkyně opakovaně porušila právní předpisy, a to tím, že na území České republiky opakovaně pobývala bez platného víza nebo oprávnění k pobytu. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně prostřednictvím svého zástupce blanketní odvolání, které nebylo ani na základě výzvy správního orgánu I. stupně doplněno.

19. Žalovaná vydala dne 28. 3. 2019 žalobou napadené rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

20. Žalobkyně nejprve namítala, že byla správním orgánem I. stupně netransparentně stanovena doba k vycestování, a to z toho důvodu, že byla vázána na právní moc rozhodnutí, která ale nastává nezávisle na přiznaném odkladném účinku žalobě.
21. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí stanovil podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu k vycestování z území České republiky do 60 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.
22. Podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění má odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí; to neplatí, pokud byl cizinec vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu.
23. Žalobkyně má pravdu v tom, že odkladný účinek přiznaný žalobě podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nemá vliv na plynutí doby stanovené k vycestování z území České republiky. Tento výklad ostatně potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 4. 2013, č. j. 1 As 7/2013 – 32, ve kterém uvedl: „Podáním této žaloby (podle § 172 zákona o pobytu cizinců – pozn. soudu) se tedy neodkládají veškeré právní účinky k rozhodnutí, jak je tomu v případě přiznání odkladného účinku žalobě soudem podle § 73 s. ř. s., ale pouze vykonatelnost, tedy vynutitelnost rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. shora citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 106/2010 – 83). Stěžovatelka má tedy pravdu v tom, že podání žaloby ve správním soudnictví nezpůsobilo stavění lhůty pro vycestování z území, ale znamenalo pouze zákaz exekuční proveditelnosti rozhodnutí o vyhoštění. Pobývala-li stěžovatelka na území členských států Evropské unie po dobu řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného i po uplynutí lhůty k dobrovolnému vycestování, nemohla být proti ní žádná sankce související s nuceným výkonem rozhodnutí o vyhoštění použita, neboť vykonatelnost rozhodnutí o vyhoštění byla ze zákona odložena. Poté, co však bylo řízení o žalobě před Krajským soudem v Českých Budějovicích ukončeno, ocitla se stěžovatelka na území bez oprávnění k pobytu a byla nucena neprodleně vycestovat.“
24. Není důvodné tvrzení žalobkyně, že jí byla stanovena doba pro vycestování z území České republiky netransparentním způsobem. Počátek uvedené doby je navázán na právní moc prvostupňového rozhodnutí, která není ovlivněna podáním žaloby. Plynutí doby pro vycestování tak není závislé na projednání podané žaloby a žalobkyni musí být zřejmé přesné datum, do kdy musí z území České republiky vycestovat. Jak uvedl Nejvyšší správní soud výše, podáním žaloby podle § 172 zákona o pobytu cizinců se odkládá toliko vykonatelnost rozhodnutí. Žalobkyně není vystavena právní nejistotě, neboť je zřejmé,

dokdy musí opustit území České republiky, tj. do 60 dnů od právní moci prvostupňového rozhodnutí, a zároveň je seznámena s tím, že podáním žaloby je odložena vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobní bod není důvodný.

25. V dalším žalobním bodě žalobkyně namítala, že bylo napadené rozhodnutí vydáno až po čtyřech letech, i přesto, že lhůta pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění činí sedm dní. Žalobkyně rozporovala postup správních orgánů, které neprovedly opakované dokazování, a podle žalobkyně tak nerozhodly podle aktuálního stavu ke dni vydání rozhodnutí.
26. Ačkoli má být podle zákona o pobytu cizinců (v době zahájení správního řízení tuto povinnost upravoval § 169 odst. 4, od 1. 8. 2018 je pak tato úprava obsažena v § 169t odst. 11 zákona o pobytu cizinců – pozn. soudu) vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění do sedmi dnů od zahájení řízení, zjistil soud ze správního spisu, že byla žalobkyně dne 1. 12. 2015 vyzooměna o tom, že není možné rozhodnutí o správním vyhoštění vydat ve lhůtě 7 dnů od zahájení správního řízení.
27. Lhůta pro vydání rozhodnutí je toliko pořádkovou lhůtou. Samotné nedodržení této lhůty nemůže být důvodem pro zrušení správního rozhodnutí soudem (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2011, č. j. 9 A 128/2010 – 33). Žalobkyně mohla v průběhu řízení uplatnit opatření proti nečinnosti, avšak ze správního spisu je patrné, že tak neučinila. A ani nyní netvrdí konkrétní újmu, která by jí měla v návaznosti na délku správního řízení vzniknout. Jak soud uvedl výše, samotné nedodržení lhůty pro vydání správního rozhodnutí není důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí soudem.
28. V souvislosti s námitkou a požadavkem na opakování provedených důkazů soud uvádí, že podle obecné zásady materiální pravdy vyjádřené v § 3 správního řádu, postupují správní orgány tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podklady pro vydání rozhodnutí mohou být podle § 50 odst. 1 správního řádu zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.
29. Formy důkazů a proces dokazování jsou upraveny v § 51 a násl. správního řádu, avšak provedení žádného z uvedených důkazů není podmíněno dobou, po kterou by byl platný, nebo aplikovatelný. Pro provedení žádného důkazu není stanovena (pod hrozbou sankce zániku jeho důkazních účinků) povinnost jeho opakování. Důkazní prostředek je nosičem určité informace, která slouží k poznání, prokázání nebo zjištění konkrétní skutečnosti. Vypovídací hodnota důkazního prostředku není v průběhu času proměnlivá v tom smyslu, že by tentýž důkaz v jednom okamžiku prokazoval určitou skutečnost a v další okamžik by totožnou skutečnost vyvracel.
30. Pokud byly v rámci správního řízení provedeny důkazy, z nichž vyplynulo, že dům, který žalobkyně označila jako společné bydliště a společnou domácnost s panem A., je ve špatném technickém stavu a neobydlený, nebylo by možné z opakování těchto důkazů prokázat informaci opačnou. Žádný z provedených důkazů nenavědčoval, že by žalobkyně žila ve společné domácnosti s občanem Evropské unie. Žalobkyně navíc ani v průběhu správního řízení ani v řízení před soudem nenavrhla žádný důkaz na podporu svého tvrzení. Ze správního spisu je nadto zřejmé, že byl zástupce žalobkyně seznámen (dne 14. 9. 2017) s tím, že byly shromážděny veškeré podklady pro vydání rozhodnutí a byla mu správním orgánem I. stupně poskytnuta lhůta pro vyjádření. Dokonce je ze správního spisu zřejmé, že se zástupce žalobkyně (prostřednictvím substituenta) seznámil

s těmito podklady pro vydání rozhodnutí, a ani přesto nedoplnil nic, co by svědčilo o opaku, než co zjistil správní orgán I. stupně.

31. Správní orgán I. stupně vykonal v průběhu správního řízení tři kontroly za účelem zjištění pobytu žalobkyně (od ledna do září 2016). Ze všech kontrol bylo patrné, že žalobkyně nežije ve společné domácnosti s panem A.. Dále bylo zjištěno, že se nezdržuje na adrese X, a že její pobyt na adrese X, nebyl náhodnou návštěvou, ale žalobkyně tam byla zastižena v rámci všech tří kontrol. Správní orgány tedy nijak nepochybily, když opakovaně neprovedly již provedené důkazy, neboť jim tato povinnost nevyplyvá ze zákona, a zároveň v průběhu správního řízení nebyl žádný z provedených důkazů anebo způsob jeho provedení zpochybněn. Žalobní bod tak není důvodný.
32. Dále žalobkyně namítala, že byla většina důkazních prostředků provedena nezákonně a nelze k nim přihlížet. Veškeré úřední záznamy z pobytových kontrol, informace poskytnuté sousedy, pronajímateli apod. byly provedeny bez výsledku, kterých by se mohl účastnit zástupce žalobkyně, a potažmo je potřeba tyto listiny považovat za vysvětlení podle § 137 správního řádu, čímž jsou vyloučeny jako důkazní prostředky.
33. V první řadě soud upozorňuje na to, že žalobkyně byla ve správním řízení zastoupena až od 30. 8. 2017, tedy až poté, co byla opatřena většina důkazních prostředků. Z uvedeného důvodu tak nemohl být zástupce žalobkyně provádění těchto důkazů přítomen, neboť v době jejich opatrování nebyl zástupcem žalobkyně. Zároveň jsou ale veškeré důkazy součástí správního spisu a zástupci žalobkyně bylo umožněno se s veškerými důkazy seznámit. Námitka žalobkyně tak není důvodná.
34. Zároveň není správné tvrzení, že by listinné důkazy, které jsou součástí správního spisu, měly povahu vysvětlení podle § 137 správního řádu. Institut vysvětlení podle § 137 správního řádu se vztahuje k fázi před zahájením správního řízení. V případě žalobkyně však bylo řízení zahájeno dnem 1. 12. 2015 a veškeré listinné důkazy, které jsou součástí správního spisu, byly opatřeny již v rámci správního řízení, a to v rámci pobytových kontrol, které je správní orgán I. stupně oprávněn vykonávat podle § 164 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobní bod tak není důvodný.
35. Poslední žalobní bod se týkal přezkoumatelnosti stanovení tříleté doby, po kterou nesmí žalobkyně vstoupit na území České republiky. Žalobkyně namítala, že tato doba nebyla stanovena přezkoumatelným způsobem.
36. Správní orgán I. stupně posuzoval přiměřenost dopadů správního vyhoštění ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců do života žalobkyně na stranách 8 a 9 prvostupňového rozhodnutí. Podrobně se zabýval intenzitou protiprávního jednání žalobkyně a neopomněl skutečnost, že žalobkyni bylo již v minulosti uloženo správní vyhoštění a stanovena doba k vycestování z území České republiky, které žalobkyně nerespektovala a neoprávněně setrvala na území České republiky. Dále správní orgán I. stupně zohlednil i délku legálního pobytu žalobkyně na území České republiky, a to od roku 2008 až do roku 2013, přičemž ale přihlédl k tomu, že následně pobývala na území České republiky nelegálně a nemá v České republice společenské nebo kulturní vazby. Také nedisponuje žádným povolením k výkonu zaměstnání a nemůže si v České republice opatrovat prostředky na obživu. Správní orgán I. stupně také uvedl, že nebylo prokázáno, že by žalobkyně žila ve společné domácnosti s občanem Evropské unie. Překážku pro vycestování neshledal ani ve věku a zdravotním stavu žalobkyně. Soud tak uzavírá, že se správní orgán I. stupně zcela přezkoumatelným způsobem zabýval přiměřeností stanovení doby, po kterou byl

žalobkyni uložen zákaz vstupu na území států Evropské unie. Žalobkyně zároveň neuvedla žádné skutečnosti, které by závěry správního orgánu I. stupně anebo žalovaného jakkoli zpochybňovaly. Žalobní bod tak není důvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

37. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. května 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně